

Meglendült egy kar . . .
Laudáció a 40 évhez és Kollár Évához

Meglendült egy kar, s a Kar zengni kezdett. Zengni, mint sokhúrú hárfa, mint zengő égi citera, mint százsípú orgona.

A kar meglendült, s vágató szólamfutamok ölelkeztek egybe, pontos rendben, fegyelmezetten. Nyolcadok, tizenhatodok, triolák, duolák, hemiolák rendeződtek sorba, cressendók és decressendók feszültek egymásnak, a disszonánst konzonáns váltotta, s feleseltek egymásnak a szólamok.

Kövesd a dallamot, hallgasd a témát, adj helyet, s teret a másik szólamnak, halld meg a lényegét: *a zene a szöveg szolgáltatója!*

Százszor újrakezdeni, míg egyszer végre sikerül. Tanulj meg türelemmel, kitartóan, alázattal közeledni a zenéhez!

Negyven éve lendül egy kar, amely eligazít, rendez, irányít, vezet. Intésére elkezdődött a csoda, amely négy évtizede tart. A kórus sokszor a versenyeken és fesztiválokon nem mindig hangi adottságai miatt aratott sikereket, hanem annak a szimbiotikus kapcsolatnak köszönhetően is, amely a kórus és vezetője között kialakult, s megsokszorozta az előadás hőfokát, amely sugárzott a színpadról. Sokan mondják, hogy kevés olyan kórus van, ahol ennyire látszik és érződik az előadás során az érzelmi kapcsolat kórus és karnagy között.

A negyven év alatt a gregorián zenétől a kortárs zenéig minden zenei korszakkal megismerkedhettünk. Megtanulhattuk azt, hogy minden korszak

más éneklési technikát igényel, s ezt egy koncerten belül is meg kell oldani. Karnagyunk biztos kézzel és ízléssel, alapos felkészültséggel állt és áll előttünk, s aki figyelt, sok mindent elleshetett, megtanulhatott.

S csak egy éneklő közösség vagyunk? Nem, a Nagy-Nagy Tűz mellett melegedő baráti közösség is, akik farsangolnak, karácsonyoznak, kirándulnak. Szerelmek szövődnek, esküvőkön örülhetünk társaink boldog egybekelésének, szeretettel fogadjuk a kórusgyermek születését, és sajnó fájdalommal veszünk búcsút megboldogult dalostársainktól.

Ez egy kórus! Sok százan megfordultak itt, s mindenki nyomot hagyott benne.

Az első szereplésünk a soproni Régizene fesztiválon volt. Azóta Sligótól Kijeveg zengtük a Dalt, s nem volt koncert magyar mű nélkül, ez küldetése is volt a kórusnak és karnagyának. Megmutattuk azt a csodát, amit kevés nemzet mondhat magáénak: a gazdag népzenei gyökerekből táplálkozó zengő magyar kórus-irodalmat. S mindenhol barátokra leltünk. A citarával, furulyával vagy tekerőlanttal kísért népdalcsokrok egyszerűsége valami furcsa, távoli világot varázsolt a közönség elé. Libbenő színes szoknyák, hímzett blúzok, feszes lajbik csak a varázslatot kísérő kellékek voltak. A Dal megidézte a sámánösöket, igriceket, énekmondókat, a lármafákat, a föld szagát, a nap melegét, az örömet és a keserű könnyeket, a kérges tenyerek simogató jóságát, múltunkat, mely a sok külső hatás ellenére is egyedi, magyar maradt.

Köszönjük a negyven évet karnagyunknak, Kollár Évának. Isten éltesse egészségben, békességben Köztünk és Családja körében. Folytassa munkáját azzal a szenvedéllyel, amellyel eddig, ne fáradjon meg! Megéri!
Neve összeforrt a Budapesti Monteverdi Kórossal. Éljen a Kar és Karnagya!

Cantate Domino canticum novum

Baráti szeretettel és tanítványi tisztelettel:

Kóbor András

Budapest, 2012. március 18.